

NAUJAS BESTSELERIO „AŠ, DŽEINĖ“ AUTORĖS TRILERIS

Nepanikuok,
šypsokis,
bet išlik budri.

KLaidingas Žingsnis

VICTORIA HELEN
STONE

BALTO

VICTORIA HELEN
STONE

KLaidingas
Žingsnis

Trileris

Iš anglų kalbos vertė
GABRIELĖ VIRBICKIENĖ

BALTO
Vilnius, 2020

1 SKYRIUS

Pro automobilių stovėjimo aikštelę, ten, kur prasideda kalnų takelis, prabėgo vyriškis. Šviesūs plaukai išsidraikę ir susivėlę, auksinėse sruogose įstrigęs sudžiūvęs lapas. Su kiekvienu žingsniu jo rankose šokčiojo mažas kūnelis. Mažas, dvejų ar trejų metų vaikas. Karojo jo blyškios suglebusios galūnės. Dėl vaizdo kameros kratymosi ir ant vaizdo metamų pušų šešėlių buvo sunku įžiūrėti ką nors daugiau.

– Jis sveikas, – šūktelėjo vyriškis pakeliui sutiktiems automobilių vairuotojams. – Jis sveikas, jis sveikas, – pakartojo ekrane pasirodžius dar porai žmonių.

Jo veidu riedėjo ašaros, bet berniuko veidelio nesimatė, jis buvo nususukęs. Iš vaizdo įrašo neįmanoma suprasti, ar jis būdrauja, ar miega, ar gyvas. Purvinomis sportinėmis kelnėmis apmautos kojos kaboję, plaštakas slėpė dėmėto pilko bluzono rankovės.

Susijaudinęs lojo šuo, bėgiojo pirmyn atgal uostinėdamas vaiko batus.

– Aš jį radau! – sušuko vyriškis, o tada vaizdo įrašas, nufilmuotas kažkieno išmaniuoju telefonu, sustingo ir nutrūko.

– Ten Džonis, ar ne? – paklausė Keitlina sunkiai alsuodama. – Ten jis! Džonis surado berniuką!

Veronika linktelėjo, buvo nuščiuvusi iš nuostabos. Vaizdo įrašė tikrai jos vyras. Ji dar kartą pasitikrino telefoną, ar jis nėra ir neskambino, bet ekranas buvo tuščias. Nusiuntė jam tris klaustukus.

Keitlina pačiuo Veroniką už rankos ir tvirtai suspaudė tarsi jas sietų artima draugystė, nors moterys tebuvo bendradarbės. Tiksliau, kolegės. Veronika buvo ergoterapeutė, o Keitlina – kiniziterapeutė, ir abi su judresniais pacientais dirbo toje pačioje reabilitacijos klinikoje. Esant galimybei, klientams būdavo į sveikatą išėiti iš namų.

Veronika visada manė, kad Keitlina jos nemėgsta. Užtat Džonį mėgo visi. Keitlina jį buvo mačiusi tik kartą, bet iškart atpažino televizoriaus ekrane. Jis įstrigdavo ne tik visoms moterims, bet ir daugumai vyrų.

– Atsiprašau, – sumurmėjo Veronika savo pacientei, bet senutė tik numojo ranka.

– Juokauji? – aiktelėjo ponja Li. – Paskutinį kartą šitaip susijaudinusi buvau, kai pamaniau, kad Mailsą Probstą mano lovoje ištiko širdies smūgis, – pridūrė rodydama į pritildytą televizorių užsiėmimų kambario kampe. Pakėlusį akis Veronika vėl pamatė savo vyrą, už automobilių bėgantį baimės ir palengvėjimo iškreiptu veidu.

Jis sveikas, – be garso dėlėjo žodžius Džonio lūpos. Veronika stebėjo, kaip šokčioja šviesi berniuko rankelė. Ar jis tikrai sveikas?

Taneris Holkombas dingo prieš keturias dienas. Trejų metų vaikas pasiklydo kalnuose už Denverio. Pirmąją naktį lauke buvo dešimt laipsnių šilumos, įmanoma išgyventi, bet antrąją

nukrito iki trijų. Visas miestas sekė naujienas, laukė ir į prieškalnes siuntė savanorių būrius.

Berniukas išėjo apsvilkęs tik sportines kelnės ir bluzoną. Tarp uolų rangėsi lediniai upeliai, grobio tykojo pumos. Trečią naktį mažai kas tikėjosi, kad jis bus rastas gyvas. Galėjo ir visai nerasti – niekas nesistebėtų, jeigu tuose kalnuose kūnas ir išvis pradingtų. Mažam vaikui užtektų paslysti ir įkristi į upelį. Nuneštas srovės įstrigtų po rieduliu ir liktų ten supūti. Arba, vėlgi, tos pačios pumos – jos neatsisako maisto.

Tragedija. Šeimai reikėjo atidžiau jį prižiūrėti. Štai kas nutinka, kai vaikai vieni išleidžiami per toli. Jam tik treji!

Bet jį surado.

Per žinias prasidėjo tiesioginė transliacija iš siauro keliuko, apaugusio suktaspyglėmis pušimis. Žalumoje blyksėjo besisukantys policijos automobilių švyturėliai. Ploškčianosis reporteris parodė kažkur į kairę, bet policija teritoriją buvo aptvėrusi ir operatoriai su kameromis negalėjo prasibrauti arčiau. Ekране išryškėjo daugiau medžių. Daugiau šviesų. Dar kartą pasirodė montažas su Džoniu.

Veronika sustingo, rankos ir kojos apmirė. Džonis – *jos* Džonis ir laimėje, ir varge – surado mažąjį Tanerį Holkombą ir grąžins jį šeimai. Džonis netgi nebuvo paieškų savanoris. Jis paprasčiausiai išėjo į vieną savo įprastų žygių, į kuriuos, jei nesnigdavo, leisdavosi kartą ar du per savaitę.

– Atsiprašau, ponია Li, – sumurmėjo Veronika. – Man atrodo, verčiau eisiu.

– Žinoma! – pritarė senutė. – Aišku, kad eik.

Bet kodėl? Šito Veronika nežinojo. Ji tai šalo, tai kaito ir juto į ją smingančius žvilgsnius.

Ponia Li mostelėjo ranka:

– Keliauk pas vyrą, tuos kvailus pratimus padarysiu ir be tavęs.

Į tokius įžeidinėjimus Veronika jau seniai įprato nekreipti dėmesio. Jos darbas – padėti žmonėms atgauti būtiniausius įgūdžius ir retas pacientas džiaugėsi turėdamas tokią galimybę. Nepaisant to, karjera buvo viena nedaugelio nusisekusių jos gyvenimo sričių. Likusi dėlionė niekaip nebesilipdė, detalės buvo išsilanksčiusios ar išsikraipiusios.

Šis vaizdo įrašas su jos vyru – gera žinia. Geresnės ir negalėjo būti. Kažkas nuostabaus.

Kakta išrasojo prakaitu.

Veronika susirinko daiktus ir jau buvo prie pat automobilio, bet pagaliau suskambo telefonas. Linksma pypsėjimas, kurį pasirinko skambučio melodija, dabar skambėjo nederamai ir kvailai. Ji suėmė krepšius į vieną ranką ir iš kišenės išitraukė telefoną.

– Džoni? – aiktelėjo.

– Veronika! Dieve mano, aš jį radau! Radau tą vaiką! – pirmieji žodžiai buvo džiugūs, bet pabaigoje balsas užlūžo tarsi persmelktas slopinamo skausmo.

Jos akys patvino ašaromis. Atrodė, kad jų pilna galva, kad jos viską spaudžia, kad jomis pasprings.

– Mačiau per žinias, – išbėrė greitakalbe. – Ar jam viskas gerai?

Džonis giliai įkvėpė ir iškvėpė kūkčiodamas ir juokdamasis vienu metu.

– Sušalęs ir dehidratavęs, bet manoma, kad tik tiek.

– Tikrai?

– Tikrai. Sako, kad jam viskas bus gerai.

– Jėzau, kaip jis išvis išgyveno? Džoni, tai kažkokia beprotybė.

– Žinau! – atsakė ši kartą iš tiesų juokdamasis. – Aš... žingsniavau Plokščiojo Akmens takeliu. Žinai jį? Tą, kuris už mylios nuo greitkelio, prie Kitredžo?

Viktorija nežinojo, o vyras jos nematė, bet vis tiek linktelėjo.

– Senukas staiga pašėlo, lodamas pasileido į priekį.

Jų juodas labradoras gimė su baltais ūsais aplink nosį, todėl net ir mažiukas atrodė kaip senukas. Iš anksto parinktas vardas buvo greitai pamirštas, o dabar šuo tapo didvyriu.

– Koks geras berniukas.

– Be jo niekaip nebūčiau radęs Tanerio.

– Pakeliui namo nupirksiu jautienos kaulų.

– Būtinai, – atsakė Džonis. – Jis išgelbėjo vaikui gyvybę.

– Tai *tu* išgelbėjai jam gyvybę, – pataisė meiliai glostydama jo alkanaž savimeilę.

– Negaliu patikėti, – sušnabždėjo Džonis. Kažkur netoliese sudžeržgė policijos radijo stotelė.

– Ar tau reikės vykti su jais?

– Nežinau, kol kas sėdžiu čia ant akmens. Atnešė man antklodę. Greitoji jau išvažiuoja. Girdėjau sakant, kad tėvai pakeičia ligoninę. Ten jį ir pasitiks, – Viktorija vyro balse girdėjo ašaras ir pati sumirkčiojo tramdydama savąsias. – Nežinau, kada grįšiu namo... – sumurmėjo.

– Dėl šito nesijaudink, Sidnę paimsiu. Į darbą nebegrįšiu, – atsisukusi į reabilitacijos kliniką, Veronika pamatė pro langus ją stebinčius veidus. Kai kurie žmonės prie veidų laikė telefonus. Prieš akis iškilo kadrai iš bulvarinių žurnalu, kuriuose garsenybės nufotografuotos maisto parduotuvių automobilių aikštelėse. *Jos visai kaip mes! Kalbasi telefonu automobilių stovėjimo aikštelėje!* Tik ji ne žvaigždė. Ar bent iki šiol nebuvo.

Vėl užliejo šaltis. Nenorėjo būti šnipinėjama svetimų žmonių.
 – Tako pradžioje daug žurnalistų, tau teks pro juos prasibrauti.
 – Žinau. Beprotybė, ar ne? Telefonas, atrodo, sprogs. Verslui tai išeis į naudą.

Verslui iš *tiesų* išeis į naudą, netikėtai suprato ji, ir, Dievas žino, jiems verkiant reikėjo pinigų. Šiuo metų laiku Džonio darbo valandų labai sumažėdavo. Sausio pirmąją asmeninis treneris reikalingas visiems, bet atėjus spalviui lieka tik ištvermingiausiai – arba apsėsti fanatikai, – pasišventę sportui. O artėjant šventėms pusė jų irgi būdavo pernelyg užsiėmę, kad spėtų į sporto klubą.

Gruodis paprastai būdavo labai ilgas mėnuo, Džonis reikalaujo daug žmonos dėmesio, prasiblaškydavo tik bėgiodamas po apylinkes, kad išlietų energijos perteklių.

Jis buvo gana paprastas žmogus. Jam reikėjo dėmesio, sekso, sporto ir televizijos, tačiau motinystė nusekino Veronikos dėmesio šulinį, o apmaudas, su metais santuokoje atvėręs gilius tarpeklius, jo irgi nepapildė. Nauji klientai užimtų vyrą ir ji galėtų truputį atsikvėpti.

Baimė, sukausčiusi širdį, kai pamatė Džonį per televizorių, truputį atslūgo. Viskas gerai. Tiesą sakant, net labai gerai. Jis išgelbėjo vaikui gyvybę. Gal dabar ir jų gyvenimas pagerės.

Šalia Džonio vėl sugergždė policijos radijo stotelė.

– Gerai, nebetrukda, – tarė Veronika. – Myliu tave, – dar automatiškai pridūrė.

– Ir aš tave myliu, mažute.

Pirminis šokas atslūgo, jai viskas gerai. Pati sveika, šis reikalas nebereikalauja jos dėmesio. Būtų galėjusi grįžti į darbą, bet negrįžo. Pranešė apie tai likusiems klientams ir įsėdo į automobilį.

Sustojusi vietinėje sveiko maisto parduotuvėje nusipirko

pietus sau ir kaulų Senukui. Išeidama prisiminė netoliese esančią vyno krautuvėlę ir užsuko butelio šampano. Džonis mieliau rinktuši alų, bet jos pastangas įvertins. Spontaniškai paėmė dar ir butelį raudonojo vyno. Jai reikėjo taurelės, bet negalėjo atidaryti šampano nesulaukusi Džonio. Pasiruošusi popietei, likusias porą mylių nuvairavo namo.

Važiudama pro jų truputį aptriušusį rančos stiliaus namą, sumažino greitį. Jie įpirko tą namą tik todėl, kad jam reikėjo remonto ir sklypas ribojosi su pagrindiniu Leikvudo rajono keliu. Remontuoti taip ir nesusiruošė, o eismo keliamas triukšmas nuo tada, kai įsikėlė prieš aštuonerius metus, tik išaugo. Bet vis tiek namas. Dar viena varnelė sąrašė, įrodančiame, kad jie yra sėkmingi suaugę žmonės.

Džonis bent jau gerai prižiūrėjo veją. Namas atrodė tvarkingas ir dailus, gal tik plikokas. Veronika neturėjo kantrybės sodininkauti.

Moteris pasuko į kairę, dar kartą į kairę ir ją prarijo skersgatvis. Garažo vartus uždarė net neišlipusi iš automobilio. Viduje paliko portjeras užtrauktas ir įsitaisė pusryčių kamputyje su salotomis ir keptu tofu.

Blausi šviesa ramino, paskutiniai panikos likučiai išgaravo, tik nuo adrenalino vis dar maudžiantys, įsitempę raumenys priminė, kad įvyko kažkas dramatiško. Ji atidarė butelį raudonojo vyno ir, pasiryžusi atsikratyti to nemalonaus jausmo, dosniai įsipylė.

Dar nespėjusi nuryti pirmo gurkšnio paėmė telefoną. Ar matei žinias? – parašė. Žinutė skimbtelėdama iškeliavo, nuo garso širdis ėmė greičiau plakti.

Truputį luktelėjo, nors žinojo, kad kantrybė ilgai netruks. Negavusi jokio atsakymo, vėl parašė.

Džonis rado tą dingusį vaiką! Mažąjį Holkombų berniuką!
Jis GYVAS!

Nurijo dar gurkšni vyno. Ir dar vieną. Telefonas tylėjo, bet ji tyčia padėjo jį ant stalo apverstą. Vyno buvo likęs vos lašelis, kai pagaliau pasigirdo burzgimas. Ji taip susijaudino, kad pirštais užkliudė taurę. Laimė, ši buvo pigi ir be kojelės, antraip būtų ne susverdėjusi, o apvirtusi ir sudužusi.

Paėmusi telefoną ir pamačiusi, kad jis vis dar burzgia, išsišiepė. Ne žinutė, o skambutis, bet atvertusi ekraną išvydo mamos nuotrauką. Šypsena dingo.

- Labas, mama, – atsiliepė.
- Veronika, Džonį rodo per žinias!
- Žinau.
- Jis surado tą mažą berniuką!

Lauke sustojo automobilis. Vėl apimta vilties Veronika pašoko ir nuskubėjusi prie lango žvilgtelėjo per portjerų plyšelį, bet prie šaligatvio nebuvo blizgančio sidabrinio automobilio. Gatvėje stovėjo tik baltas furgonas, užrašas skelbė, kad jis priklauso „Žiūrimiausiam Denverio žinių kanalui“.

- Šūdas, – kvėptelėjo ji.
- Kas yra? – suspigo mama. – Kas negerai?
- Nieko, – atsakė Veronika, bet panika sugrįžo ir ji nujautė, kad šįkart taip lengvai nepraeis.

Džonis bus labai patenkintas.

2 SKYRIUS

Trečią valandą gatvėje stovėjo jau du televizijos furgonai, o svetainėje sėdėjo tuzinas Džonio draugų. Veronika tą tuziną vargiai išvardytų net spaudžiama, bet Džonis tiek turėjo vien jų rajone ir, regis, visi buvo bedarbiai, nes kaipgi kitaip galėtų atsidurti čia vidury dienos?

Daugumą jų Veronika pažinojo, bet mėgo tik kelis, o ir tu pačių nenorėtų vienu palikti savo namuose. Dar kartą apsidairė tikėdamasi rasti, kas pašeiminkautų, kol parsives Sidnę iš mokyklos, bet net ir tie keli, kurie jai patiko, rankose laikė butelius alaus. Šiaip ar taip, juk vakarėlis. Džonio draugai tik ir laukdavo tokios progos, tarsi vis dar mokytųsi koledže. Kas nors gavo naują darbą? Vakarėlis. Kuris nors slidinėdamas susilaužė ranką? Vakarėlis. Ką nors parodė per žinias, nes išgelbėjo berniuką? Tai jau tikrai proga vakarėliui. Greičiausiai nepraejus nė valandai kas nors atridens statinę alaus, o kai pasirodys draugai, dirbantys nuo aštuntos iki penktos, namai bus sausakimši.

– Prakeikimas, – sumurmėjo Veronika siekdama arčiausiai stovėjusio vyro rankos. – Terensai, turiu parsivesti Sidnę. Grįšiu po penkiolikos minučių. Ar galiu paprašyti pašeiminkauti?

– Žinoma, – atsakė jis vos teikęsis į ją žvilgtelėti. Visi laukė Džonio.

Dirstelėjusi į laukujes duris ir už jų laukiantį šurmulį, Veronika pro galines duris iššliūkino į skersgatvį.

Paprastai dukrą pakeliui iš darbo paimdavo Džonis ir, jeigu turėdavo daug darbo, sulaukęs Veronikos vėl išvažiuodavo į sporto klubą.

Dešimtmetė Sidnė pusę mylios galėtų pareiti ir viena, bet šiandien jie taip nesitarė, o ji neturi telefono ir neturės iki dvylikos metų. Jie taip nusprendė. Na, Veronika taip nusprendė. Džonis neprieštaravo, bet klausydamasis, kad vaikams ne į naudą per anksti pradėti naudotis išmaniaisiais telefonais, vartė akis.

Jeigu būtų išsiskyre, visai kitas reikalas. Reikėtų tartis, kada kuris ją pasiims, koreguoti darbotvarkes, kultų painiava, su kuriu ji bus kurią dieną. Bet jie neišsiskyre.

Veronikai skubant senamadišku skersgatviu po kojomis girgždėjo ant betono pabirę akmenukai. Ji įsivaizdavo, kad šis rajonas – paskutinis visame Denveryje, suprojektuotas su tokiais skersgatviais. Labai jau neefektyviai išnaudota žemė. Bet jai čia patiko. Už jų namų buvo tarsi slaptas pasaulis, o siauros gatvelės be įvažiavimų ir į gatvę atsuktų garažų atrodė labai tvarkingos.

Be to, iš skersgatvio buvo galima pašnipinėti kaimynus. Į kiemelį žvelgiančioje namo pusėje niekas neužtraukdavo portjerų. Išeidavo į terasas parūkyti arba garsiai pasikalbėti telefonu. Nė vienas nepagalvodavo, kad jų balsai aidi betoniniame skersgatvyje. O Veronika pagalvodavo ir niekada neatsiliepdavo į asmeninius skambučius lauke ar prie atdaro lango. Savo paslaptis ji norėjo pasilaikyti sau.

Praėjusi kvartalą pasuko į kitą skersgatvį ir išsmuko į gatvę, kurioje stovėjo mokykla. Kaip ir aplinkiniai pastatai ji buvo žema, ilga ir pobjaurė. Jeigu būtų raudonų plytų, gal ir turėtų savotiško žavesio, bet šviesiai rusva spalva Veroniką slėgė – ypač pastebėjus nuo stogo nubėgusias rūdis. Nepaisant to, mokykla buvo padori, o Sidnei patiko mokytojai.

Kitais metais ji pradės lankyti vidurinę mokyklą ir tada su kitais vyresniais vaikais važiuos autobusu. Veronika dėl šito nerimavo labiau nei jos dukra.

Tolumoje išgirdusi čirpant skambutį, paspartino žingsnį. Kol pasiekė mokyklą, ant vejų jau malėsi būrys vaikų. Keli užsilikę vaikėsi vienas kitą beisbolo aikštelėje. Jų riksmas ir juokas užgožė laukiančių automobilių variklių gausmą.

Veronika nuskubėjo pro juos nunarinusi galvą. Nenorėjo su kuo nors kalbėtis apie Džonį. Troško greičiau pasiimti Sidnę ir grįžti į saugų namų prieglobstį.

Ji dar svarstė, ar atrodys labiau įtartina užsidėjusi šviesaus švarkelio gobtuvą, ar jį nusiėmusi, bet staiga Sidnė suklykė:

– Mama!

Veronika pačiu laiku pasiruošė sugauti į glėbį puolusią dukrą. Užsimerkusį skruostu prigludo prie šiltų, susivėlusią Sidnės plaukų ir įkvėpė jos šampūno aromato. Po kelerių metų tokie apsikabinimai bus retenybė.

– Labas, mieloji!

– Ką čia veiki? Kur tėtis?

– Jis užtruko. Šiandien aš palydėsiu tave namo.

Sidnė pamėjo draugei ir jiedvi pajudėjo. Kaip paprasta. Veronika su palengvėjimu atsiduso ir per dukters pirštus pernėrė savuosius. Nei dramų, nei nepageidaujamo dėmesio. Pasiėmė vaiką iš mokyklos lyg niekur nieko.

– Kaip šiandien sekėsi dailė? Ar baigėi papjė mašė darbelį?

– Taip, bet nespėjau nulakuoti, labai užtrukau dažydama. Sakė, kad kitą savaitę liks laisvo laiko ir galėsiu...

– Veronika! – dukrą pertraukė garsus šūksnis. Veronika krūptelėjo. Sekundėlę galvojo dėti į kojas. Ji nebuvo šios bendruomenės siela. Tas vaidmuo teko Džoniui. Moteris, šūktelėjusi Veroniką, tikrai nepasiūlys išgerti kavos ir nepakvies į vakarėlį; ji medžioja informaciją.

Tačiau akimirka, kai dar galėjo pabėgti, praėjo. Sidnė sustojo ir truktelėjo Veroniką, kad irgi sustotų, todėl liko tik giliai įkvėpti ir atsisukti į tą, kuri ją kvietė.

Kėją Ransom buvo sutikusi daugybę kartų. Tiesą sakant, ši moteris ateidavo į kiekvieną Džonio kepsnių vakarėlį jų kieme, nors jos sūnus su Sidne net nedraugavo.

– Veronika, o Dieve mano! – uždususi išbėrė Kėja ir atskubėjo prie jų. – Mačiau vaizdo įrašą, tiesiog negaliu patikėti. Džonis nuostabus!

– Tikrai, bet dabar mes visi truputį įsitempę, taigi... – Veronika reikšmingai nukreipė žvilgsnį į Sidnę. – Sidnei ką tik baigėsi pamokos.

– A! – aiktelėjo Kėja išpūtusi akis. – A, žinoma! Tik... Oho! Prašau, perduok jam, kad visi labai juo didžiuojamės. Tavo tėvelis – puikus žmogus, Sidne.

– Ee, taip, – atsakė mergaitė. – Ačiū.

Veronika apsuko dukterį ir sparčiu žingsniu patraukė link namų.

– Perduok jam, kad pažadu grįžti į sporto klubą! – dar šūktelėjo Kėja, tarsi Džoniui nors kiek rūpėtų, ką ji veikia. O gal ir rūpi. Galbūt jiedu kas savaitę susitikdavo rakinamame šeimos tualete prie plaukimo baseino. Džonio skoniui Kėja truputį

per sena, bet žvelgdavo į jį didelėmis, susižavėjimo kupinomis akimis. Galbūt jam tiek ir pakako. – Vėliau užeisiu pas jus į namus!

Veronika atsiduso ir papurtė galvą gindama šalin karčias mintis. Daugybę kartų įtarė Džonį ją apgaudinėjant, tačiau, kiek jai žinoma, tai nutiko tik kartą. Tik kartą.

Nuo tada nebuvo nė vieno vakaro, kad jis neraportuotų, ką veikė, nė vienas neapsikrėtė jokia lytiškai plintančia liga ir neliko nė to menkstančio meilumo likučių. Juos pakeitė įkyrios mintys apie sugadintą vyro reputaciją ir jo poreikį turėti gerbėjų.

O dėl to vieno karto? Veronika jam atleido. Ar bent jau pati taip manė. Pasirodo, paskubomis sulipdyta santuoka nebuvo labai tvirta. Siūlės galiausiai neatlaikė, ir Veronika liko sėdėti ant didelės nuoskaudų, pykčio ir prisiminimų šukių krūvos.

Tačiau jūdviejų problemos dėl pasitikėjimo neužtemdė Džonio meilės Sidnei. Kad ir ką apie jį sakytų, jis buvo puikus tėvas, ir dukra, apsupta jo rūpesčio, tiesiog švytėjo. Tai Veroniką ir laikė.

– Mama, kas vyksta? – paklausė Sidnė. – Kodėl taip greitai einame? Ar kas negerai?

– Viskas gerai, mieloji.

– Apie ką kalbėjo ponias Ronsom?

– Na... – jos praėjo pro įvažiavimą į mokyklos kiemą ir išlėto slenkančią automobilių eilę, todėl Veronika sulėtino žingsnį. – Mažute, girdėjai, kad aną savaitę kalnuose pasiklydo mažas berniukas? Taneris Holkombas?

– Taip. Labai liūdna. Pala! Ar jį surado?

– Taip.

– Kaip šaunu! Ar jam viskas gerai? Gyvas?

– Taip, – su palengvėjimu atsakė Veronika ir pirmą kartą pagalvojo, koks būtų šis pokalbis, jeigu Džonis būtų radęs berniuką per vėlai. – Ne tik sveikas, bet ir... Tai tėtis jį surado.

– Tėtis? – Sidnės akys išsipūtė ir džiaugsmingai sužibo. Ji buvo tėvelio dukrelė nuo galvos iki kojų pirštų galiukų, ir Veronikai net nekilo motiniškas pavydas, nes Sidnės meilė tėvui buvo tyriausia, ką jai teko matyti. Ji buvo sveikesnė nei pačios Veronikos tėvo garbinimas, juk Džonis visada buvo šalia, visada dėmesingas. Jis nešmėkščiojo dukters gyvenime tai dingdamas, tai sugrįždamas kaip nesugaunamas drugelis. Sidnė plačiai šypsosi iš pasididžiavimo tėvu, bet ūmai švytinčios akys sublizgo ašaromis ir ji raudodama puolė mamai į glėbį.

– Ak, mieloji, viskas gerai. Berniukui nieko blogo nenutiko. Tai geros naujienos.

– Žinau, – kūkčiojo dukrelė. – Tik labai džiaugiuosi, kad tėtis jį surado!

Veronika sumirkčiojo ir pati tramdydama ašaras, bet jos vis tiek ėmė riedėti skruostais. Vargšas berniukas. Jam tik treji, reikia tikėtis, po kelių mėnesių viso šito nė neprisimins. Turbūt likęs vienas ir sušalęs siaubingai persigando. Tokio amžiaus, ko gero, nesuprato, kodėl sutemus niekas neatėjo jam į pagalbą.

– Labai didžiuojusi tėčiu, – sušnabždėjo Sidnė.

– Ir ne veltui. Jis geras žmogus, – bent jau padorus žmogus. Ir puikus tėvas. Tai jau šis tas.

Nė akimirką nepamiršdama pro šalį iš lėto riedančių automobilių, Veronika pabučiavo Sidnę į viršugalvį ir švelniai atsitraukė.

– Eime namo, ten laukia visi tėčio draugai.

Sidnė pralinksmėjusi linktelėjo. Ji kaip ir Džonis mėgo bendrauti. Už viską labiau jai patiko būti apsuptai žmonių.

Jau dabar džiūgavo, kad vidurinėje mokykloje galės lankyti būrelius. Veronika, priešingai, baiminosi, kad teks palikti mažą pradinės mokyklos tvenkinėlį ir šokti į klastingą paauglių vandenyną. Užtat Sidnė laukė nesulaukė.

Dukters ašaros tuoj pat nudžiūvo ir ji jau pasišokinėdama bėgo priekyje.

– Ar tėtis jau namie?

– Nežinau! Eime, pažiūrėsime, – Sidnei vis veržiantis į priekį, Veronika šūktelėjo: – Palauk! Eisime skersgatviu, gatvėje žurnalistai!

– Žurnalistai? – aiktelėjo dukra. – Mama, kaip šaunu! Tėtis išgarsės!

Veronika atsiduso. Taip. Tėtis išgarsės. Bet po kelių minučių jį iš ekrano išstums nauja sensacija. Tereikia išlaukti.

3 SKYRIUS

Kilo tokios ovacijos, tarsi per futbolo čempionatą įspyrus įvartį. Sidnė liovėsi bėgiojusi nuo vieno svečio prie kito ir nulėkusi prie lango prasispaudė pro ten susirinkusius žiūrovus.

– Tėtis grįžo! – sušuko perrėkdama triukšmą.

– Ačiū Dievui, – burbtelėjo Veronika. Nuo tada, kai pasiemė Sidnė, praėjo visa valanda, o į jų mažą namelį be paliovos plūdo svečiai.

Ji patraukė prie virtuvės plautuvės ir žvilgtelėjo pro viršum jos esantį mažytį langelį. Žinoma, reginys jos nenustebino. Žinojo, kad Džonio laukia žurnalistai, bet pamačius, kaip jis mėgaujasi dėmesiu prieš televizijos kameras, iš gerklės vis tiek ištrūko atodūsis.

Su žygio batais, nutrintais samaniniais šortais ir prigludusiais mėlynais marškinėliais atrodė kaip iš svajonės nužengęs įdeges gamtos mėgėjas. Jis papurtė galvą tarsi pats negalėtų patikėti savo istorija ir nusišypsojo atidengdamas baltus dantis. Jiedu kartu jau vienuolika metų ir, neįtikėtina, jis atrodė geriau nei tada, kai susipažino.

Džoniui atsiklaupus apkabinti Senuko, popietės saulėje

sumirgėjo kamerų blykstės. Dauguma kamerų priklausė spaudai, bet ir kaimynai jį apspito aukštai iškėlę telefonus.

Akies krašteliu pastebėjusi kažką judant, Veronika staiga sustingo. Išsiliejusi ryški dėmė virto jos dukra, bėgančia skersai pievą. Veronika aiktelėjusi šoko iš vietos. Ji apibėgo mažytę virtuvės salą ir prasibruko pro svečius, bet pavėlavo. Kol išlindo į verandą, Sidnė jau stovėjo prie tėčio stipriai apsikabinusi jį per liemenį.

Šūdas. Vėl sublyksėjo kameros. Veronika susierzino. Bet kodėl? Sidnė didžiavosi tėčiu. Akimirka bus įamžinta, o Sidnė ne drovuolė – nuotraukas ir vaizdo įrašus rodys visiems savo draugams tol, kol tik bus žiūrovų. Kol kas jai nebuvo leista susikurti instagramo ir snapčiato paskyrų, bet jeigu galėtų, mielai pasidalytų visomis šiandien darytomis nuotraukomis.

Veronika nenugirdo kažkurio žurnalisto užduoto klausimo, bet užtat visiems nutilus nuskambėjo dukters atsakymas:

– Mano tėtis geriausias pasaulyje. Jeigu galėtų, išgelbėtų kiekvieną į pavojų patekusį vaiką. Labai džiaugiuosi, kad tas berniukas saugus, tėti.

Jiedu stipriai apsikabino, žurnalistai priešais ir draugai už nugaros sužavėti choru atsidūsėjo.

Veronika kietai sučiaupė lūpas, linktelėjo ir vėl sumirkčiojo gindama ašaras. Viskas gerai. Už šitai atiduotų viską. Beveik viską.

– Ponia Bredli! – kažkas šūktelėjo. – Ponia Bredli! – O tada visi atsisuko tiesiai į ją. Veronika žengė ataupsta ketindama grįžti vidun ir uždaryti duris. Jie juk nežino, kas ji tokia, ar ne? Gal ji tik vakarėlio viešnia.

Bet tada Džonis išsklaidė abejones:

– Mažute, eikš čia! – iškėlė ranką ir pamojo kviesdamas ją.

Veronika sustingo. Pažvelgė į Džonį. Tada į žurnalistus. Akimis klaidžiojo nuo vieno prie kito, kol galiausiai sutiko ašaras besišluostančios Sidnės žvilgsnį.

– Eikš, mama!

Veronika nenorėjo ir nevaliojo prieiti prie tų filmuojančių ir fotografuojančių žmonių. Bet žurnalistai kažkaip artėjo. Jos kojos ėmė judėti nešdamos ją artyn. Sublizgo juodi kamerų vyzdžiai. Ją jau užfiksavo. Per vėlu.

Kai priėjo prie Džonio, šis ją prisitraukė prie savęs, suspausdamas Sidnę per vidurį. Jų mažytė šeima. Gražus, sveikas branduolys. Turbūt atrodo labai laimingi. Įtampos ar išdavystės nė ženklo. Tobula šeima, kokio, Veronika tikėjosi, galiausiai taps.

Ji įsikniaubė Džoniui į petį, Senukas iš nugaros nosimi bakstelėjo į kelius.

– Ponia Bredli, ar didžiuojatės savo vyru?

Veronika pakėlė galvą ir pažvelgė Džoniui į akis. Jų kampučiuose susimetė žavingos raukšlės.

– Beprotybė, – sušnabždėjo ji.

– Taip, tikrai.

Suraukusi kaktą, nes vis dar negalėjo patikėti tuo, kas vyks ta, Veronika prisivertė nusišypsoti ir galiausiai prieš atsisukdama į kameras plačiai išsišiepė.

– Žinoma, kad didžiuojuosi Džoniui, – pareiškė. – Ir jaučiu didžiulį palengvėjimą dėl berniuko. Visi sekėme naujienas ir nerimavome, o dabar jis vėl su tėvais. Kokio nuostabi diena!

– Ar žygiavote takeliu kartu su vyru?

– Ne, apie naujienas išgirdau kaip ir visi kiti. Turbūt dabar nebegalėsiu bambėti, kad jo žygiams nėra laiko!

Kilo daug daugiau juoko, nei pokštas buvo vertas, bet visi

buvo apsvaigę. Džiūgavo. Jie papozavo šeimos nuotraukoms, o paskui Veronika nusivedė Sidnę vidun, kad Džonis galėtų atsakyti į likusius klausimus. Po penkiolikos minučių jis grįžo ir buvo triukšmingai sutiktas įsiaudrinusių draugų. Net Sidnė rankomis užsidengė ausis, o ji buvo pratusi visą dieną leisti tarp dešimtmečių.

Kažkas jam į ranką įspraudė butelį alaus ir ūmai Veronika prisiminė šampaną. Pampiršo įdėti jį į šaldytuvą. Bet tai nesvarbu. Pokštelėjo dar keli kamščiai ir minia ėmė skanduoti:

– Kalbą! Kalbą! Kalbą!

Džonis švytėjo.

Kai susipažino, jai patiko, kad jis taip pasitiki savimi ir savo kūnu. Apsupta jo spinduliuojamo švytėjimo jautėsi palaiminta. Kaip ir visi kiti.

Džonis gerai truktelėjo alaus ir iškėlė rankas tildydamas draugus.

– Nežinau, ką pasakyti. Nelabai moku sakyti kalbas.

Namus sudrebino juokas.

– Turbūt norite išgirsti istoriją.

– Tai žinoma! – kažkas sušuko ir visi kiti ėmė pritariamai valiuoti.

Bent kartą Veronika pritarė Džonio draugams. Ji irgi norėjo viską išgirsti dar kartą.

Jis loštelėjo ant kulnų ir linktelėjo.

– Na, buvau nuėjęs jau mylią, kai Senukas staiga pašėlo. Maniau, kad pamatė kokį skunką ar dar ką, bet pasileido į priekį kiek įkabindamas. Greitai nusekiau jį lietaus išgrauža ir... vaje. Ten ir pamačiau berniuką.

– Eina sau! – sušuko vienas jo draugų.

– Eina sau! – pakartojo Džonis, bet visiems vėl ėmus džiugiai

šūkčioti, papurtė galvą. – Kalbant rimtai, bet kuris kitas būtų padaręs tą patį. Iškart paėmiau jį ant rankų ir nedelsdamas nė sekundės grįžau į tako pradžią. Tikiuosi, kad mažiuliui viskas bus gerai. Buvo kaip reikiant sukrestas ir išsigandęs. Tik džiaugiuosi atsidūręs reikiamoje vietoje reikiamu laiku.

Džonis kilstelėjo savo alų ir visur aplink pakilo taurės ir buteliai. Gal du tuzinai rankų. Minia metėsi į priekį, visi norėjo apglėbti jį per pečius ar tvirtai apkabinti ir paplekšnoti per nugarą. Pastarąją savaitę ar dvi jis buvo labai prastos nuotaikos, todėl Veronika džiaugėsi vyrą matydama laimingą ir atsipalaidavusį. Dabar namuose atlėgs įtampa.

Visgi, šventė buvo ne Veronikos jėgoms. Per daug džiaugsmo decibelų.

Pavargusi nuo žurnalistų ir triukšmo, ji iššliūkino į trumpą koridorių, vedantį į miegamuosius. Kažkas prisijungė prie belaidžio muzikos garsiakalbio ir pasigirdo muzika. Veronika šypsodamasi praėjo pro kelis besistaipančius svečius ir nėrusi į kambarį užsidarė duris. Į veidą plūstelėjus vėsiam orui, net palengvėjo. Iš kišenės išsitraukė telefoną.

Rado kelias žinutes, bet jos tik nuvylė. Įvairios „O Dieve mano, Džonį rodė per televizorių!“ versijos. Taip pat praleistas sesers Trišos skambutis. Veronika paspaudė ant to pranešimo ir paskambino.

– Jėzau Marija! – atsiliepusi sukliko sesuo.

– Būtent.

– Po velnių, kas ten dedasi?

– Žinau tik tiek, ką mačiau per televiziją. Džonis ką tik grįžo namo, bet čia šurmulys – spontaniška šventė. Gal judvi su Fitse atvažiuotumėte palaikyti man draugiją?

– Taip, žinoma. Alaus atvežti turbūt nereikia?